

2. GENÇ OSMAN YAVAŞ

"ÇOK ESKİDEN BERİ HEP YAZMAK İSTEDİM"

2. GENÇ OSMAN YAVAŞ

„ICH WOLLTE SCHON IMMER SCHREIBEN"

2. GENÇ OSMAN YAVAŞ

"I HAVE ALWAYS WANTED TO WRITE."

2014 yılı, Ağustos ayının sonunda Genç Osman Yavaş ile İstanbul'un Asya tarafındaki Anadolu Hisarı'nda ailesinin Boğazın kenarına kurulmuş restoranının sakin bahçesinde buluşuyorum. Görüşme için tepede bir yerde bulunan on iki katlı apartmandaki bir daireye gidiyoruz. Ev babasına ait. Genç Osman 1970 yılında Aargau'da ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldi. Geceleri çok ağladığı ve uyumadığı için Türkiye'deki bir akrabasının yanına gönderildiğinde daha kırk günlüktü. Ailesi çalışıp para kazanmak zorunda olduğu için İsviçre'de kaldı. Anaokulu çağına geldiğinde ailesi onu tekrar İsviçre'ye yanına aldı. İlkokula ve sonra Aargau kantonundaki Windisch'te ortaokula gitti, liseyi ise İstanbul'da okudu. Ailesi tam on yıl sonra kesin dönüş yapana kadar Windisch ve İstanbul arasında mekik dokudu. Genç Osman bugün İstanbul'da yaşıyor. Çevirmenlik, müzisyenlik ve çocuk kitabı yazarlığı yapıyor.

"EVE GİTMEN GEREKMİYOR MU?"

Türkiye'de mutluydum, diye anlatıyor Genç Osman. Ailesi onu yeniden İsviçre'ye almak isteğinde onlarla birlikte gitmek istemedi. Bir tek ablasıyla birlikte olmaktan memnun oldu. Daha sonra büyük bir problem yaşamadım, diye hatırlıyor Genç Osman. Almanca'yı hızlı bir şekilde öğrendi ve anaokulunda da gayet güzel günleri oldu. Çocukken İsviçreli arkadaşların evlerinde çok sık bulundu ve onların evlerinin kendi evlerinden çok sık farklı olduğunu hatırlıyor. Bu farklılığı misafirperverlik örneği üzerinden anlatıyor. "Beş yaşından on yedi yaşına kadar İsviçre'de yaşadım ve bu zaman zarfında İsviçreli bir ailenin yanında en fazla dört kez yemek yedim. Oyun oynuyorduk ve saat altıdan kısa bir süre önce anne ya da baba gelip bana şu soruyu sorardı: 'Eve gitmen gerekmiyor mu? Biz şimdi yemek yiyeceğiz.' Bu benim için anlaşılmazdı, çünkü bizim evde şöyle denir: 'Biz şimdi yemek yiyoruz. Ailene bir telefon et, bizimle yemeğe kalıp kalamayacağını bir sor bakalım.'" Yavaş ailesi İsviçreliyle ilişkilerinde seçici davranıyordu. Çok gezen, kültürel ilgileri olan, 68 ruhunu taşıyan aileleri tercih ederlerdi genelde.

Genç Osman Yavaş treffe ich Ende August 2014 im Gartenrestaurant seiner Eltern, das idyllisch an einem Zufluss des Bosphorus in Anadolu Hisarı auf der asiatischen Seite Istanbul's liegt. Für das Gespräch fahren wir in seine Wohnung in einem zwölfstöckigen Mehrfamilienhaus, das oben am Hügel steht. Auch dieses Haus gehört seinem Vater. 1970 in Aarau als zweites Kind der Familie geboren, war Genç Osman 40 Tage alt, als ihn seine Eltern zu Verwandten in die Türkei brachten, weil er nachts oft weinte, nicht schlafen konnte. Mutter und Vater blieben in der Schweiz, weil sie arbeiten und Geld verdienen mussten. Im Kindergartenalter holten ihn die Eltern jedoch wieder zurück in die Schweiz. Er besuchte die Primar- und später die Realschule in Windisch im Kanton Aargau, das Gymnasium in Istanbul und pendelte in den folgenden Jahren oft zwischen Windisch und Istanbul hin und her, bis seine Eltern vor gut zehn Jahren zurückkehrten. Heute lebt er in Istanbul und arbeitet als Übersetzer, Musiker und Autor von Kinderbüchern.

„MUSST DU NICHT NACH HAUSE GEHEN?"

Er sei glücklich gewesen in der Türkei, erzählt Genç Osman Yavaş. Als die Eltern ihn wieder in die Schweiz holten, wollte er nicht mitgehen. Einzig auf das Zusammensein mit seiner älteren Schwester freute er sich. Grosse Probleme habe er dann aber nicht gehabt, erinnert er sich. Deutsch habe er schnell gelernt und im Kindergarten habe er sich wohlgefühlt. Als Kind war er oft bei seinen Freunden in Schweizer Familien und es fiel ihm auf, dass da einiges anders war, als bei ihm zu Hause. Er illustriert dieses Anderssein am Beispiel der Gastfreundschaft: „Ich lebte von Fünf bis Siebzehn in der Schweiz und habe vielleicht viermal bei Schweizern gegessen. Wir spielten und kurz vor Sechs kam der Vater oder die Mutter und fragte: Musst Du nicht nach Hause? Wir essen bald. Das war für mich so unverständlich, denn bei uns zu Hause hiess es: Wir essen bald. Ruf doch bei dir zu Hause an und frage, ob du mitessen kannst." Die einzigen privaten Kontakte zu Schweizern habe

I meet Genç Osman Yavaş at the end of August 2014 in the outside seating area of an idyllic restaurant belonging to his parents. The restaurant sits by a riverside that empties into the Bosphorus on the Asian side of Istanbul. For the interview we drive to his apartment in a 12-story multifamily housing complex on a hill which is his father's property as well. Born in Aarau, Switzerland, in 1970 as the second child of his family, Genç Osman Yavaş was forty days old when his parents took him to relatives in Turkey, because he cried all night and was unable to sleep. His mother and father returned to their jobs. However, when he had reached kindergarten age, his parents brought him back to live with them in Switzerland. He attended primary and secondary school in Windisch, Canton Aargau, received his high school degree in Istanbul and shuttled back and forth between Windisch and Istanbul till his parents returned to Turkey ten years ago. Today he lives in Istanbul and works as a translator, musician and author of children's books.

"DON'T YOU HAVE TO GO HOME?"

As a child he had been happy in Turkey, Genç Osman Yavaş says. When his parents brought him back to live with them in Switzerland, he did not want to leave. The only thing he was looking forward to was being with his older sister, but he remembers adjusting well. He learned German quickly and felt comfortable in kindergarten. He spent much time at his Swiss friends' homes, and noticed many things that were different from his own home. He illustrates this with an example about the hospitality of Swiss families.

I lived in Switzerland from the age five to seventeen and ate roughly four times at a Swiss family home. We usually played till six o'clock, then their mother asked: 'Don't you have to go home? We'll have dinner soon.' This was completely puzzling for me, because at home our parents would say: 'We'll have dinner soon. Why don't you call your parents and ask if they'll allow you to eat with us?'"

Diğer insanlar için onlar sadece yabancı işgücünden ibaretti zaten, diye anlatıyor Genç Osman.

"BOYUM DAHA GİTARIN BOYU KADARKEN GİTAR ÇALMAYA BAŞLADIM VE O GÜNDEN İTİBAREN ONU HİÇ BIRAKMADIM."

Tavan arasında babasının gitarını keşfettiğinde ilkokula gidiyordu. "Okuldan sonra gitar çalıyordum. Ama ertesi gün gitar ortadan kayboluyordu. Onu her yerde arıyor ve yine tavan arasında buluyordum. Haftalarca bu köşe kapmaca böyle devam ediyordu. Ailem parasız bir sanatçı olmamı istemiyordu." Ama Genç Osman inatçı biriydi ve pes etmedi. Ailesine sadece tek tel üzerinden karmaşık melodiler çalınca ona engel olmaktan vazgeçtiler ve onu bir gitar kursuna gönderdiler. Yetenekliydi, öğretmenleri bunu görüyor, onun yeteneğini en iyi şekilde destekliyor, ona özel ders veriyor ve piyano gibi diğer müzik aletlerini öğretiyorlardı. Ama profesyonel bir destek oldukça pahalıydı ve bunun için ailesinin parası yoktu.

O zamandan itibaren müzik onun hayatında belirleyici bir rol oynadı. 1990'ların başında kendi grubunu kurdu. 2015 yılında Türkiye turnesiyle muhteşem bir geri dönüş yapan Mavi Sakal'ın solisti oldu. Ayrıca üç yıldır da İstanbul'un mekanlarında kendi parçalarıyla sahne alıyor.

"ORADAN KIS, BURADAN KIS."

Ailesi olabildiğince her masraftan kaçınıyordu. Örneğin çocuk giysilerinde. Bu yüzden onun çok komik giysileri oluyordu. Çizgili pantolonlar, yünlü kazaklar, gösterişli ayakkabılar, hatta çocuk kahramanı Heidi'nin giydiği şu tahta ayakkabılar. Annesi giysileri topladığı çuvalları kaldıkları apartmanın önünde ortalığa saçardı. Bu yüzden hep alay konusu oluyordu. Ama bundan daha kötü durumlar da oluyordu. Babası okul aktiviteleri için para ödemeyi reddediyordu, masrafları ya öğretmenleri karşılıyordu ya da sınıfta para toplanıyordu. Bu onun için acı vericiydi. Üstelik paraları da yok değildi. Babası sırf Türkiye'de her yıl yeniden bir ev, bir tarla ya da bir daire alabilmek için para biriktiriyordu. Parayla olan bu ilişki onun üzerinde iz bıraktı: asla para biriktirmiyor, parası varsa harcıyor.

"EVDE ÇOCUK KİTABIM YOKTU. BÜTÜN KÜTÜPHANELERE ÜYE OLDUM."

Genç Osman Yavaş İsviçre'deki okul günlerini sevgiyle anımsıyor. İlkokul öğrencisiyken kitapların dünyasını keşfetti. Hikayelerdeki hayalgücü onu büyülüyordu. Önce sınıf, sonra okul kütüphanesindeki kitapları okudu ve aynı zamanda Brugg ve Windisch'teki kütüphanelere de üye oldu. Okulda ya da evde yatağın altında gizli gizli çok kitap okudu. Geriye dönüp baktığında İsviçre'de elde etmiş olduğu en önemli yeteneğin edebiyat sevgisi olduğunu düşünüyor. Öyle hırslı, başarılı bir öğrenci değildi. Ona müzikle ilgili birçok şey öğreten ve çok değer verdiği öğretmeni nedeniyle ortaokul döneminde meslek okuluna gitmeyi tercih etti. Fakat daha sonra bunun meslek eğitimi dışında başka olanaklar sunmadığını fark edince hırslanıp küreklere asıldı. İstanbul'da şans yaver gitti ve Almanca konuşulan ülkelerden gelen işçi çocuklarına yönelik bir okul olan Anadolu lisesine gitti. Liseyi bitirdikten sonra

die Familie Yavaş zu „Alternativen“, weitgereisten und kulturell interessierten Schweizern gehabt. Für die anderen seien sie eh nur fremde Arbeitskräfte gewesen, erzählt er.

The Yavaş family had private contacts only with "Swiss liberals", world travelled and culturally interested people. For everyone else they were only foreign workers, he says.

"ICH WAR SO GROSS WIE DIE GITARRE, ALS ES BEGANN UND NICHT MEHR AUFHÖRTE."

Er war in der Primarschule, als er auf dem Estrich die Gitarre seines Vaters entdeckte. „Ich habe nach der Schule auf ihr gespielt. Am nächsten Tag war die Gitarre weg. Ich habe sie überall gesucht und wieder im Estrich gefunden. Und das ging wochenlang so. Meine Eltern wollten nicht, dass ich ein brotloser Künstler werde.“

Doch Genç Osman Yavaş war eigensinnig, gab nicht auf und als er den Eltern komplexe Melodien auf nur einer Saite vorspielte, gaben sie den Widerstand auf und schickten ihn in den Gruppenunterricht für Gitarre. Er war begabt, das sahen auch die Lehrer und förderten sein Talent, so gut es ging, gaben ihm Einzelunterricht, lernten ihn andere Instrumente, wie beispielsweise Klavier spielen. Doch eine gezielte Förderung wäre teuer gewesen und dafür hatten die Eltern kein Geld.

Musik spielte von da an in seinem Leben eine entscheidende Rolle. Er gründete zu Beginn der 1990er Jahre eine eigene Band, ist Leadsänger der bekannten türkischen Rockband Mavisakal, die 2015 mit einer Konzerttournee in der Türkei ihr Revival feierte. Seit gut drei Jahren ist er zudem mit seinen eigenen Liedern in den Clubs von Istanbul unterwegs.

"SPAREN, SPAREN, SPAREN."

Die Eltern hätten gespart, wo sie nur konnten. Zum Beispiel bei den Kinderkleidern. Er sei immer so komisch angezogen gewesen. Bügelfaltenhosen, ein wollener Pullover, schnittige Schuhe oder Heidi-Zoggeli. Die Mutter habe die Säcke der Kleider-sammlung vor dem Mehrfamilienhaus, in dem

"I WAS AS TALL AS THE GUITAR WHEN IT STARTED AND NEVER ENDED."

Genç Osman Yavaş was in primary school when he discovered his father's guitar in the attic.

"I played it after school. The following day the guitar was gone. I searched for it everywhere and found it in the attic again. This went on for weeks. My parents did not want me to become a penniless artist."

But Genç Osman Yavaş was persistent, would not give up, and when he played complex pieces for his parents on only one string, they gave up their resistance and allowed him to participate in guitar classes. His teachers noticed his talent and supported him as much as they could, gave him solo lessons and taught him to play other instruments, for example the piano. But more specialized tutoring would have been expensive and his parents had no money for this.

From then on, music played a significant role in his life. In the early 1990s he founded a band and became the lead singer of the well-known Turkish rock band Mavisakal, which celebrated its revival with a concert tour in Turkey in 2015. In addition he has been performing his own songs in clubs in Istanbul for three years.

"SAVE, SAVE, SAVE."

Genç's parents saved money in whatever way they could, for example when acquiring clothes for their children. He was always dressed in a peculiar way. He wore pleated pants, woollen sweaters, fancy shoes or "Heidi-Zoggeli." His mother often rummaged through the old clothes bags destined for Goodwill in front of their multi-family house. He

Marmara Üniversitesi'nin resim bölümünü kazandı. Ama maddi nedenlerden dolayı okulu yarıda bırakmak zorunda kaldı. Birçok geçici iş yaptı. 1990'ların ortasında bir çevirmen olarak geçimini sağlamaya başlaması tamamen tesadüf şekilde bir Türk yayınevinin iş ilanı sayesinde oldu. Çocuk kitaplarına olan tutkusunu adım adım hayatının merkezine yerleştirdi. Okumalarına devam ediyor ve Alman edebiyatından çocuk kitapları çeviriyor. 2015 yılında kendi yazdığı iki Türkçe çocuk kitabı yayınlandı.

sie wohnten, oft durchwühlt. Immer wieder sei er deswegen ausgelacht worden. Und schlimmer noch sei es aber gewesen, dass der Vater das Geld für die Schullager nicht habe zahlen wollen und entweder der Lehrer die Kosten übernahm, oder dass es durch eine Sammlung in der Klasse zusammenkam. Das habe wehgetan. Zumal ja Geld vorhanden gewesen wäre. Nur der Vater habe gespart und jedes Jahr in der Türkei wieder ein Haus, Land oder eine Wohnung gekauft.

Dieser Umgang mit Geld hat ihn geprägt: er spart nicht. Wenn er Geld hat, gibt er es aus.

„ZU HAUSE HATTE ICH KEINE KINDERBÜCHER. ICH WAR IN ALLEN BIBLIOTHEKEN EINGESCHRIEBEN.“

Genç Osman Yavaş erinnert sich gerne an die Schulzeit in der Schweiz. Als Primarschüler entdeckte er die Welt der Bücher. Er war fasziniert von den fantasievollen Geschichten, las sich zuerst durch die Klassenbibliothek, dann durch die Schulbibliothek und schrieb sich auch in die Bibliotheken von Windisch und Brugg ein. Er habe oft heimlich gelesen, in der Schule oder zu Hause unter der Bettdecke. Rückblickend meint er, dass diese Liebe zur Literatur das Wichtigste war, das er aus der Schweiz mitgenommen habe. Er sei kein ehrgeiziger, erfolgreicher Schüler gewesen. Als man ihn in die Sekundarschule schickte, habe er es vorgezogen, wieder in die Realschule zu gehen, wegen des Lehrers, den er sehr schätzte, von dem er auch musikalisch viel lernen konnte. Als dann aber klar wurde, dass ihm nach der Realschule nur die Berufslehre offen stand, erwachte sein schulischer Ehrgeiz. In Istanbul sah er seine zweite Chance und besuchte das Anadolu Lisesi, das Gymnasium für Kinder von Gastarbeitern aus deutschsprachigen Ländern. Nach dem Abschluss schrieb er sich an der Marmara Universität für die Ausbildung zum Zeichnungslehrer ein, musste das Studium aber aufgrund finanzieller Probleme abbrechen. Er hielt sich mit zahlreichen Gelegenheitsarbeiten über Wasser und es sei mehr ein Zufall gewesen, nämlich durch das Inserat eines türkischen Verlags, dass er Mitte der 1990er Jahre zu seinem Broterwerb als Übersetzer gekommen sei. Seine Faszination für Kinderbücher machte er Schritt für Schritt zu seinem Hauptberufsfeld. Heute liest und übersetzt er deutsche Kinderliteratur. 2015 kamen seine beiden ersten eigenen Kinderbücher in Türkisch heraus.

was ridiculed for this again and again. But worst of all his father refused to pay for school trips. Either the teachers took over expenses or the money was raised by the parents in his school class. This hurt, inasmuch as his parents did have the money. But his father saved it to buy one more house, a piece of land or a condo in Turkey every year.

This way of handling money affected him deeply: he does not save. When he has money, he spends it.

“AT HOME I DIDN'T HAVE ANY CHILDREN'S BOOKS. I WAS REGISTERED AT ALL THE LIBRARIES.”

Genç Osman Yavaş has fond memories of his school days in Switzerland. As a primary school student he discovered the world of books. He was fascinated by all the imaginative stories, he read his way through the class library, then the school library and, in addition, registered at the libraries of Windisch and Brugg. He often read in secret, either at school or at home in his bed beneath a blanket.

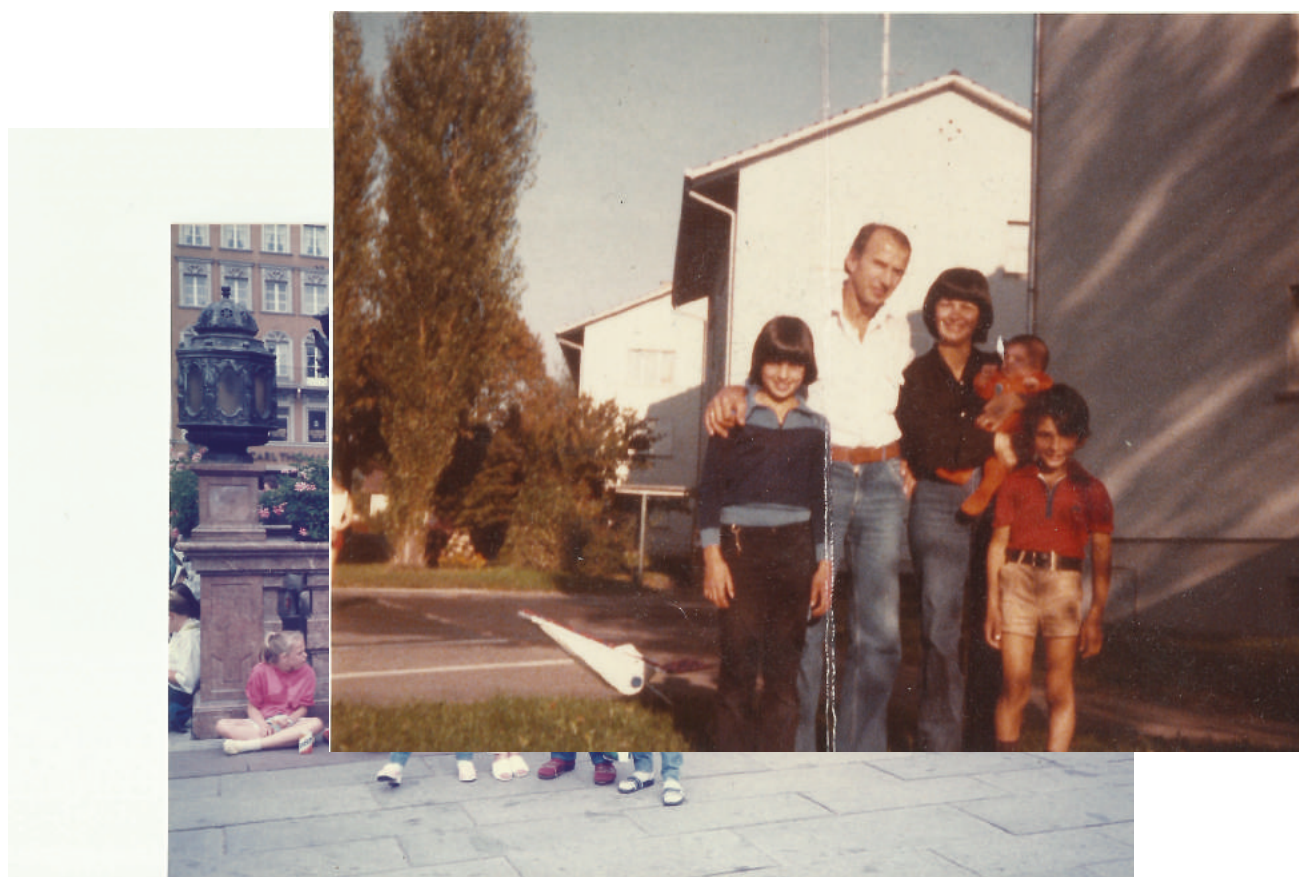
Looking back, Genç Osman Yavaş believes that his love for literature was the most important thing he brought with him from Switzerland. He was neither an ambitious nor a successful student. When he was admitted to a higher level in secondary school, he preferred to return to “Realschule”, the lower level of secondary school, because of a teacher whom he respected and who advanced his musical training. But when he realized that this path would allow him to receive vocational training only, his ambitious side surfaced. He saw the Anadolu Lisesi in Istanbul, the high school for children of migrant workers from German speaking countries, as his second chance, and he took it.

After finishing the Anadolu Lisesi, Genç Osman Yavaş enrolled at the Marmara Üniversitesi for a degree as an art teacher, but had to quit the program due to financial problems. He survived on occasional jobs. In the early 1990s he applied successfully for the position as translator at a Turkish publishing house after seeing the advertisement by mere chance. Step by step his fascination with children's books led to a fulltime occupation. Today he reads and translates German children's books. In 2015 he published two Turkish works of his own.

3. TÜLAY KULA "BİZ DİĞERLERİNDEN FARKLIYIZ VE BİRBİRİMİZE BENZERİZ."

3. TÜLAY KULA „WIR UNTERSCHIEDEN UNS VON ANDEREN UND ÄHNELN UNS."

3. TÜLAY KULA "WE ARE DIFFERENT FROM OTHERS BUT, AS A GROUP, WE HAVE A LOT IN COMMON."

2014'ün Eylül ayının ortası, İstanbul'daki Galata kulesinin yakınlarında restore edilmiş tarihi bir apartmanda tasarımcı ve girişimci Tülay Kula ile buluşuyorum. Kendisi birkaç günlüğüne burada. Üreticileri ziyaret ediyor, ürünleri kontrol ediyor, yeni tasarımları tartışıyor, anlaşmalar yapıyor ve fikir alışverişinde bulunuyorlar.

1977 yılında İsviçre'nin kuzey batısındaki Binningen'de doğdu ve orada büyüyip okula gitti. Liseyi bitirdikten sonra UBS'de staj yaptı. Basel'de bir arkadaşıyla birlikte bir ev tuttu ve Basel Üniversitesi'ne kaydoldu. Ama üniversite ona göre değildi, onu yaratıcı meslekler cezbediyordu. Basel Tasarım Okulu için hazırlık kursuna gitti ve daha sonra Zürih'te Moda Tasarımı okudu. Daha okurken moda ajanslarında çalışıyordu. Gisin und Suzuki moda ajansında çalışırken Yoshiki markasını yarattı ve 2014 yılının ortasında kendi işini kurdu.

"ARABAYI ANNEM KULLANIR, YEMEĞİ BABAM YAPAR."

Tülay dünyaya geldiğinde annesi on sekiz yaşındaydı ve daha birkaç aydır İsviçre'de yaşıyordu. Babası Biel-Benken'deki Zihlmann restoranında aşçı olarak çalışıyordu. "Genç ve güzel bir annem olması her zaman hoşuma gitti" diye anlatıyor Tülay Kula gülerek. Terzilik eğitimi almış olan annesi, yedi yaş küçük olan kardeşinin doğumuna kadar Biel-Benken'de Hasena yatak fabrikasında çalıştı. O zamandan beri evde terzilik yapıyor. Tülay annesini açık görüşlü, meraklı ve öğrenmeye hevesli biri olarak tanımlıyor ve ailedeki rol dağılımını şöyle tarif ediyor: "Arabayı annem kullanır, yemeği babam yapar. Ben hiç yemek yapamam. Bunun yerine dolapları ben monte ederim, duvarları boyar ve parke döşerim. Erkek kardeşim çok iyi yemek yapar, ama bir çivi dahi çakamaz. Çocukken biraz çekingendi, anaokuluna başladığında hiç Almanca bilmiyordu çünkü evde

Mitte September 2014 unweit des Galataturms in Istanbul: In einer renovierten Altbauwohnung treffe ich die Designerin und Unternehmerin Tülay Kula. Sie ist für ein paar Tage hier, besucht ihre Produzenten, kontrolliert die Ware, diskutiert neue Entwürfe, vergibt Aufträge und tauscht sich aus.

Geboren ist sie 1977 in Binningen in der Nordwestecke der Schweiz und dort auch aufgewachsen und zur Schule gegangen. Nach der Wirtschaftsmatur machte sie ein Praktikum bei der UBS, mietete gemeinsam mit einer Freundin eine Wohnung in Basel und schrieb sich an der Universität Basel ein. Doch die Uni war nicht ihr Ding, es zog sie in einen kreativen Beruf. Sie schrieb sich für den Vorkurs der Schule für Gestaltung in Basel ein, studierte später Fashion Design in Zürich und arbeitete schon während des Studiums in Modeagenturen. Neben ihrer Stelle bei der Modeagentur Gisin und Suzuki kreierte sie ihr eigenes Label Yoshiki und machte sich Mitte 2014 selbständig.

"MEINE MUTTER FÄHRT AUTO, MEIN VATER KOCHT."

Ihre Mutter war achtzehn, als sie auf die Welt kam, und lebte erst wenige Monate in der Schweiz. Der Vater arbeitete als Koch im Restaurant Zihlmann in Biel-Benken. „Es hat mir immer gefallen, eine junge, schöne Mutter zu haben“, erzählt Tülay Kula lachend. Die Mutter, gelernte Schneiderin, hatte bis zur Geburt des sieben Jahre jüngeren Bruders eine Stelle in der Matratzenfabrik Hasena in Biel-Benken. Seither arbeitet sie als selbständige Änderungsschneiderin zu Hause. Tülay Kula beschreibt ihre Mutter als eine offene, neugierige und wissbegierige Person und skizziert die Rollenteilung in der Familie so: „Meine Mutter fährt Auto, mein Vater kocht. Ich kann überhaupt nicht kochen, dafür kann ich Möbel zusammenbauen und streichen und Boden verlegen. Mein Bruder kocht sehr gut, aber er

In mid-September 2014 I met the designer and businesswoman Tülay Kula in an old renovated apartment near the Galata Tower in Istanbul. She was in town for a few days to visit her producers, check up on her products, discuss new designs, contract out new projects, and talk shop.

Tülay Kula was born in Oberwil in 1977 in the north-western corner of Switzerland where she also grew up and went to school. After completed high school with a focus on economics she did an internship with UBS, rented an apartment in Basel with a friend, and enrolled at the University of Basel. But the university was not her thing. She felt drawn towards a creative profession. She enrolled therefore in a prep-course at the Basel School of Design and later studied fashion design in Zurich while already working in the fashion industry. Next to her work at the fashion agency Gisin and Suzuki, she established her own label, Yoshiki, and started up her own business in mid-2014.

"MY MOTHER DRIVES A CAR, MY FATHER COOKS."

Her mother was eighteen when Tülay Kula was born and had only been in Switzerland for a few months. Her father worked as a chef at Restaurant Zihlman in Biel-Benken.

"I always enjoyed having a young and beautiful mother", Tülay said, laughing.

Her mother, a trained seamstress, had a position at the mattress company Hasena in Biel-Benken, until her brother was born, who is seven years younger. Afterwards she worked as an independent seamstress from home, specializing on alterations. Tülay Kula described her mother as an open and curious woman who was eager for knowledge.

Tülay Kula outlined the roles of the members of her household as follows:

"My mother drives, my father cooks. I myself cannot

Türkçe konuşuluyordu. Ancak ek dersler sayesinde Almanca'yı hızla öğrenmişti.

“HARİKA BİR DEDEM OLDUĞU İÇİN ÇOK ŞANSLIYIM.”

Çocukluğuyla ilgili fazla bir şey hatırlamıyor, ama dört yaşındayken yaşadığı bir olay aklında kaldı. “Tatil zamanlarını İstanbul’un yakınındaki bir köyde anneannem ve dedemin yanında geçiriyordum. Bir keresinde ailem beni orada bırakmak istedi. O zamanlar anne babaların işlerine konsantre olmak için çocuklarını anneanne, babaanne, dedelerine bırakmak gibi bir moda vardı. Daha yolculuğun başında bir şeylerin olacağını sezdim. Swissair mağazasında bana uzun zamandır istediğim oyuncak bebeği aldılar. Bir akşam annem benden vedalaştı. Kendimi tuhaf hissettim. Daha pijamalarım üstümden bavalı kapıya sürükledim ve onun üzerinde uyudum. Dedem eve gelip beni öyle görünce arabaya bindirdi ve havaalanına götürdü. Aileme şunu söyledi: “Çocuğunuzu alın evinize götürün!” Daha sonra da dedesi etkisini gösterip Tülay’ın babasını Türkiye’ye geri dönmeye fikrinden “Aptallık yapma! Herkes çocuğunu iyi bir eğitim alsın diye yurtdışına gönderiyor, sen geri dönmek istiyorsun!” diyerek vazgeçirdi.

“TÜRKİYE'DE ÇALIŞABİLECEĞİMİ HİÇ DÜŞÜNMEZDİM.”

Tülay Kula’nın gençken Türkiye’yle ilgili bir düşüncesi yoktu. Türkiye’de çalışabileceğini ise hiç düşünmüyordu. Sonra bambaşka şeyler oldu. Kendi markasını tanıtmak istediğinde teyzesi onu ailesinin köyünden bir terziyle tanıştırdı. Bu, günümüze kadar sürecek olan verimli bir işbirliğinin başlangıcı oldu. Türkiye’de çalışmanın avantajlarını öğrenmeye başladı: insanların birbirine destek olması, yeni ve sıradışı olanı kabul etmeye hazır olması vs. İsviçre ve Hindistan’da ilk koleksiyonlarının üretiminde yaşadığı deneyimlerden farklı olarak Türkiye’deki insanlar birçok açıdan daha esnek ve ürünü daha iyi hale getirmek için çok özen gösteriyorlar. “Yaratıcı bir işbirliği için ideal çalışma koşulları!” İstanbul’da geçen zamanı oldukça ilham verici buluyor. Üreticilerle yaptığı görüşmelerde arta kalan zamanda şehri yalnız başına deneyimliyor, sokaklarında dolaşıyor ve fikir topluyor.

“KÖYDE İŞVEREN OLARAK BİR ÜNÜM VAR.”

Tülay Kula ailesinin iş birliğine güveniyor. Annesi kalıp kesiyor ve terzilere kesimleri açıklıyor, babası ürünleri alıp getiriyor, teyzesi ürünün zamanında hazır olmasını sağlıyor ve amcası sevgiyatla ilgileniyor. Bu şekilde herkesin bir işi var ve hepsi de biraz onunla gurur duyuyor, diye ekliyor Tülay Hanım gülererek. Köyde bir işveren olarak bilinen Tülay Hanım’ın en çok da kadınları işe almayı tercih ettiğini de biliyorlar.

İstanbul’da takı ve deri çanta üreticisiyle iletişimi her zaman kendi kuruyor. Sık ve doğrudan iletişimin önemli olduğunu vurguluyor çünkü temelde estetik anlayışlarının büyük farklılıklar gösterdiğini söylüyor. Birlikte çalıştığı kuyumcu oldukça gösterişli evlilik yüzükleriyle gurur duyarken Tülay hanımın narin takıları onun pek ilgisini çekmiyor. Ayrıca kalite kontrol olmadan da işler yürümüyor. Söz konusu Türkiye’deki üreticilerse teslim tarihleri de oldukça esnek oluyor.

schaft es nicht, einen Nagel in die Wand zu hauen.“ Als Kind sei sie eher schüchtern gewesen und erst recht im Kindergarten, wo sie zu Beginn nichts verstanden habe, da sie zu Hause nur Türkisch sprachen. Dank des zusätzlichen Deutschunterrichts habe sie aber schnell Deutsch gelernt.

“ZUM GLÜCK HABE ICH EINEN SO TOLLEN GROSSVATER.”

Kindheitserinnerungen habe sie nur wenige, aber ein Erlebnis als Vierjährige sei ihr geblieben: „Ich war in den Ferien oft bei meinen Grosseltern im Dorf in der Nähe von Istanbul. Einmal wollten mich meine Eltern einfach dort lassen. Das war damals so eine Mode, die Kinder bei den Eltern in der Türkei zu lassen, um sich auf den Job zu konzentrieren. Schon zu Beginn der Reise merkte ich, dass etwas nicht stimmte. Sie kauften mir im Swissair-Shop eine Folklorepuppe. So eine wollte ich immer schon haben, hatte sie aber nie bekommen. Eines Abends verabschiedete sich meine Mutter. Ich hatte ein komisches Gefühl. Schon im Pyjama packte ich meinen Koffer, schleppte ihn zur Haustür, legte mich auf den Koffer und schlief darauf ein. Als mein Grossvater nach Hause kam und mich so sah, packte er mich ins Auto, fuhr zum Flughafen und sagte meinen Eltern: nehmt euer Kind mit nach Hause!“ Auch später habe der Grossvater zum Glück seinen Einfluss geltend gemacht und ihren Vater davon abgehalten, in die Türkei zurückzukehren. Er habe ihm gesagt: „Lass diese Dummheit! Alle schicken ihre Kinder für eine gute Ausbildung ins Ausland und du willst zurückkehren!“

“ICH HÄTTE NIE GEDACHT, DASS ICH IN DER TÜRKIE ARBEITEN KÖNNTE.”

Als junge Erwachsene konnte Tülay Kula nicht viel anfangen mit der Türkei. Schon gar nicht konnte sie sich vorstellen, in diesem Land zu arbeiten. Es kam anders. Als sie vorhatte, ihr eigenes Label zu lancieren, stellte ihr die Tante eine Schneiderin vor, die im Heimatdorf der Eltern wohnte. Das war der Anfang einer fruchtbaren Zusammenarbeit, die bis heute andauert. Sie lernte die Vorteile einer Arbeit in der Türkei kennen: die Unterstützung, die Bereitschaft, sich auf Neues und auch Unkonventionelles einzulassen. Im Unterschied zu ihren Erfahrungen, die sie bei der Produktion ihrer ersten Kollektionen in der Schweiz und Indien gemacht hatte, seien die Menschen in der Türkei in vielerlei Hinsicht sehr flexibel und bereit zu tüfteln, das Produkt zu verbessern. „Ideale Bedingungen für eine kreative Zusammenarbeit!“ Überhaupt empfinde sie jeweils die Zeit in Istanbul als sehr inspirierend, da sie sich neben den Terminen mit den Produzenten auch die Zeit nehmen, alleine die Stadt zu erfahren, durch die Strassen zu gehen, Ideen zu sammeln.

“ES SPRICHT SICH RUM IM DORF, DASS ICH ARBEIT BRINGE.”

Tülay Kula kann auf die Mitarbeit ihrer Familie zählen. Die Mutter schneidert die Prototypen und erklärt der Schneiderin die Schnitte, der Vater holt und bringt die Ware, die Tante schaut, dass die Produkte zur rechten Zeit fertig sind und der Onkel kümmert sich um den Versand. So habe jeder seinen Job und sie seien auch ein wenig stolz auf sie, fügt Tülay Kula lachend hinzu. Sie sei Arbeitgeberin

cook but I can assemble furniture, paint and lay floors. My brother cooks very well but cannot put nails in the wall”

As a child she had been very shy, especially in kindergarten, where she at first didn’t understand a word because they only spoke Turkish at home. However, additional German lessons enabled her to pick up the language quickly.

“FORTUNATELY I HAVE A TERRIFIC GRANDFATHER.”

She has only a few childhood memories, but one event, which happened when she was four, stayed with her:

“I often spent my school holidays at my grandparents in a village near Istanbul. One day my parents decided to leave me there. At that time the general trend was to leave children with the grandparents or other relatives in Turkey in order to be able to focus on the job in Switzerland. Right from the start of the trip, I noticed that something was missing. My parents bought a folklore doll from the Swissair shop at the airport. I had always wanted one of these, but had never got one. One evening during our stay at my grandparents’ house my mother bid me goodbye. I had a bad feeling. Already in my pyjamas, I packed my suitcase, dragged it to the front door and fell asleep on top of it. When my grandfather returned home and saw me like this, he packed me into the car, drove to the airport where he told my parents: “Take your child home with you!”

Later, too, her grandfather used his influence to prevent her father from returning home to Turkey. He had told him: “Don’t be stupid! Everyone sends their children abroad for a good education, and you want to return?!”

“I NEVER THOUGHT I WOULD BE ABLE TO WORK IN TURKEY.”

As a young adult, Tülay Kula did not know what to make of Turkey, let alone imagine working in the country. But then things took a different turn. When she was about to launch her own label, her aunt introduced her to a seamstress who lived in her parents’ home village. It was the beginning of a rewarding collaboration that lasts to this day. Tülay Kula came to appreciate the advantages of working in Turkey, including the support and the willingness to embrace new, unconventional ideas. Compared to the experiences she had made during the production of her first fashion collection in Switzerland and India, people in Turkey were very flexible and always willing to further work on the product to improve it.

“Ideal conditions for a creative cooperation!”

In general she finds her stays in Istanbul inspiring because she uses the time aside of meetings with her production team to roam the city by herself, to wander the streets and collect ideas.

“THE NEWS THAT I BRING WORK IS GETTING AROUND IN THE VILLAGE.”

Tülay Kula is able to count on her family’s support. Her mother cuts the raw designs and explains the cuts to the seamstress, her father collects and delivers the merchandise, her aunt keeps an eye on the deadlines and her uncle takes care of distribution. This way everyone has their task, and they are actually quite proud of her, Tülay adds laughingly. In the

“ALMANCA İLE TÜRKÇEYİ KARIŞTIRIP ANLAŞIYORUZ.”

Tülay Kula son yıllarda İsviçre’de ya da Almanya’da büyüüp Türkiye’ye dönen birkaç tasarımcıyla tanıştı. Kendini onlara oldukça bağlı hissediyor ve onlarla her konuyu konuşabiliyor.

“Biz hepimiz burada Türkiye’de benzer deneyimler yaşıyoruz. Öncelikle bunlarla nasıl baş edeceğimizi öğrenmemiz gerekiyor. Akrabalarım bu konuları konuşmıyorum. Neyden söz ettiğimi anlamıyorlar. İsviçre’deki arkadaşlarım da her şeyi tam olarak anlayamıyorlar. Ancak İsviçre’den İstanbul’a geri dönmüş olanlar tam benim gibiler. Biz diğerlerinden farklıyız ve birbirimize benzeriz.”

im Dorf und man wisse, dass sie gerne Frauen beschäftige.

Den Kontakt zu ihrem Schmuck- und Leder-taschenproduzenten in Istanbul pflegt sie selber. Ein häufiger, direkter Kontakt sei wichtig, denn ihre ästhetischen Vorstellungen würden sich doch stark unterscheiden. Ihr Bijoutier könne nicht viel anfangen mit ihrem filigranen Schmuck und sie müsse sich jeweils sehr zurückhalten, wenn er ihr stolz seine protzigen Eheringe zeige. Und die Qualitätskontrolle, ohne die gehe es leider noch nicht. Auch Liefertermine seien in den Augen ihrer türkischen Geschäftspartner äusserst dehnbar.

“ICH MIXE DEUTSCH UND TÜRKISCH UND MAN VERSTEHT SICH.”

Tülay Kula hat in den letzten Jahren einige Designerinnen und Designer kennen gelernt, die in der Schweiz oder in Deutschland aufgewachsen und in die Türkei zurückgekehrt sind. Mit ihnen fühlt sie sich sehr verbunden und mit ihnen pflegt sie einen regen Austausch:

„Hier in der Türkei machen wir alle ähnliche Erfahrungen. Wir müssen zuerst noch lernen, wie man damit umgeht. Mit meinen Verwandten kann ich das nicht besprechen. Sie verstehen nicht, wovon ich rede. Auch meine Freundinnen und Freunde in der Schweiz können nicht alles nachvollziehen. Aber die Rückkehrer, die hier in Istanbul leben, sind genau wie ich. Wir unterscheiden uns von anderen und ähneln uns.“

village she is known as an employer, specifically one who likes to hire women.

She attends to the business relationship with her jewellery and leather-bag manufacturer in Istanbul herself. She considers frequent and direct contact to be important, not least because, in terms of aesthetics and design, she and her manufacturer often have different opinions. Her jeweller does not know what to make of her delicate jewellery and she usually has to hold herself in check when he proudly presents his crude wedding ring to her. Sadly, nothing goes without quality control. With regard to deadlines, too, her Turkish business partners have a very flexible view.

“I SWITCH BETWEEN GERMAN AND TURKISH BUT PEOPLE SEEM TO UNDERSTAND ME.”

Over the last few years Tülay has met a number of designers who grew up in Switzerland or Germany and later returned to Turkey. She feels close and keeps in close contact with them:

“The things we experience in Turkey are very similar, and the first thing we have to do is learn how to deal with the new setting. I cannot talk about this with my relatives. They don’t know what I am talking about. Nor can my friends in Switzerland really relate to it. But the returnees who now live in Istanbul are exactly like me. We are different from others but, as a group, we have a lot in common.”

TÜLAY KULA

PORTRAITS

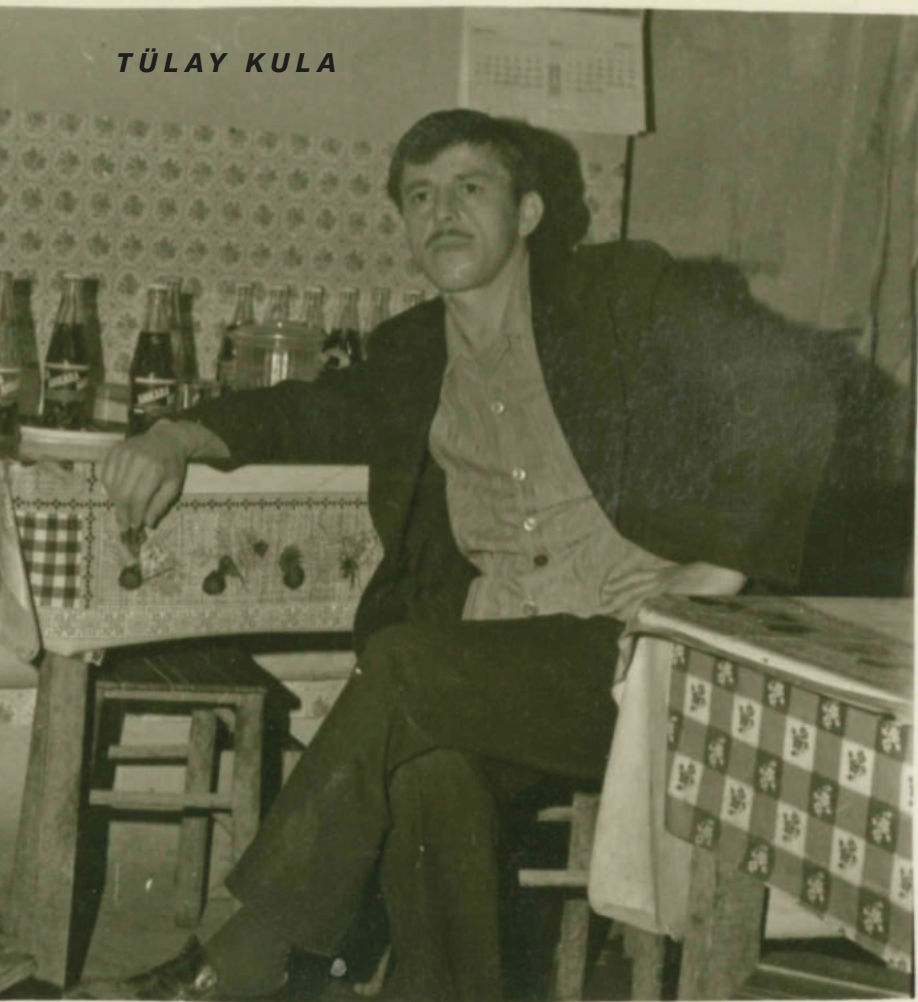
TÜLAY KULA

PORTRAITS

TÜLAY KULA

PORTRAITS

